

Éljünk is a Lélek szerint

2009. Szeptember 29.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2009.09.13.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy ismét itt lehetünk a Te megszentelt hajlékodbán, hogy gyülekezetként, egy testként, egy lélekként hallhassuk hozzánk szóló Igédet. Urunk, a Te áldó szereteted vegyen körül most minket, s a Te Szent Lelked formáljon közösséggé, nyissa meg szívünket, lelkünket, elménket előtted, hogy tanításodat megfogadva élhessünk hűséggel a Te szent Fiadnak nevében. Ámen.

Így szól hozzá az Istennek Igéje Pál Galatákhöz írott leveléből, annak 5. részéből, a 25. és 26. versekből:

Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint. Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők. (Gal 5,25-26)

Kedves Testvéreim, ma reggel, amikor találkoztam ezzel az Igével, és felolvastam ezt a mondatát, hogy ha a Lélek által élünk, éljünk is a Lélek szerint, az első gondolatom édesapámnak egy régi mondata volt. Édesapámé, aki amikor megfegyelmezni kívánt engem, akkor gyakran mondta, hogy amíg az én asztalomnál ülsz, addig úgy cselekszel, ahogy én mondom. Amíg az én kenyeremet eszed, addig az én akaratomnak kell érvényesülni.

Biztos vagyok benne, hogy nem vagyok egyedül azzal, hogy ilyet hallottam valaha is életem folyamán, és biztos vagyok benne, hogy az igazságtartalmát is érezzük annak, hogy bizony-bizony, aki az embernek életet ad, aki az embernek biztosítja a feltételeket ahhoz, hogy a jelenét és a jövőjét építse, akitől a múltunkat kaptuk, annak bizony-bizony vannak valamiféle jogai azzal kapcsolatban, hogy meghatározza, hogy hogyan éljünk, milyen cselekedeteink legyenek.

És, kedves Testvéreim, megvallom Néktek, valahányszor hallottam ezt a mondatot, akkor mindig lehajtottam a fejemet, és azt mondtam, hogy úgy van. És akkor mindig egy kicsit, egy időre engedelmesebb gyerek lettem, mint amilyen voltam.

Ugyanakkor azt is meg kell, hogy mondjam, hogy most apaként bizony-bizony bennem is nagyon gyakran felmerül ez a gondolat, hogy a kisfiamat majd amikor elkezd nőni, és nem hat semmilyen más érv, hogy mért ne csináljon vagy mért csináljon valamit, akkor egyfajta végső érvként elő fogom ezt húzni, hogy fiam, majd ha a magad ura leszel, akkor mehatsz a magad feje szerint.

Ugyanakkor amikor az Istennel való összefüggéseiben magam előtt láttam leírva ezt az egyetlen mondatot, akkor elgondolkodtatott, hogy vajon a mennyei Atyánkkal milyen a mi viszonyunk? Vajon végiggondoltuk-e azt, hogy a fogantatásunk pillanatában a léleknek azt a parányi szikráját, ami az anyagba beleköltözik, azt tulajdonképpen ő adja. Vajon belegondoltunk-e abba., hogy 9 hónapon keresztül az anyák méhében vigyázva az anyánkra vigyázott ránk is, ő fogta a kezét, ő adta a lehetőséget, hogy ne valami barbárok közé szülessünk, akik egy abortusszal elvetettek volna minket, és akkor most nem lennénk itt, vagy ne olyan helyzetbe kerüljünk, hogy elveszzen az anyánk élete és vele együtt mi is pusztuljunk, hanem meg tudtunk születni erre a világra.

Aztán amikor megszülettünk, tulajdonképpen folyamatosan ezernyi szerencse, ezernyi szerencsés együttállás, ezernyi isteni segítség formájában ott volt, és ott van ma is, hogy itt lehessünk mi. És elmondhassuk azt, hogy igen, az Isten kegyelméből vagyunk. Olyan gyakran használjuk ezt a mondatot. Hogy igen, Isten kegyelméből, élek. Hát, Istennek hála, még megvagyunk. Hogy vagy? - Hál' Istennek, kösz, jól.

Milyen gyakran mondjuk. De vajon a „hál' Istennek”-be beletartozik-e nálunk ez a gondolat is, amit Pál így fogalmaz meg, hogy ha a Lélek által élünk, akkor éljünk a Lélek szerint is. Ha Isten Lelke volt az, ami új életet adott, ami reménységet ad nekünk arra, hogy érdemes létezni, sőt, a létezésünk több annál, mint hogy biológiailag reprodukáljuk önmagunkat, gyermekeink lesznek, a létezésünk több annál, mint hogy építünk, csinálunk valamit, aztán majd elmegyünk a minden élőknek útján, ha hisszük azt, hogy a halál után is van egy folytatás, és ezt is a Lélek által kapjuk, akkor vajon ezt a régi apai igazságot, hogy amíg az én kenyeremet eszed, amíg az én kegyelmemből, az én szeretetemből, az én hitemből, az én áldozatomból élsz, addig élj úgy, ahogy én szeretném. Az Istennel kapcsolatban vajon hogyan értelmezzük? Vajon engedelmeskedünk-e Neki?

Tudjátok, nagyon gyakran érzem azt, hogy mi, felnőtt emberek, nem sokban különbözünk a kicsi óvodásoktól, akik amikor kezdődik az óvodai tanév, bemennek a felújított tanterembe, találkoznak sok-sok játékkal, amit vagy az óvoda, vagy az önkormányzat, vagy a szülők megvásároltak és odatettek, s ezek a gyerekek miután találkoznak, egyből kiválasztják az egyiket-másikat, azt mondják, hogy ez az enyém, ezzel te nem játszol, ezt neked nem szabad. Egyből a másik embernek határt szabnak, a másik gyerekeknek meg akarják mondani, hogy mit tehetnek vele, és nem is akarnak gondolni arra, hogy délután négykor vége lesz az óvodai foglalkozásnak, vagy hatkor, és akkor haza fognak menni, és minden játékot ott kell hagyni. És nem gondolnak arra egyik évről a másikra, hogy majd amikor egy nagyobb csoportba lépnek, akkor lehet, hogy ott kell hagyni azt az osztálytermet, és egy másikba át kell költözni, ott kell hagyni minden játékot, és majd egy másik gyerek lesz az, aki újra sajátjaként fog örülni neki, aki majd újra játszani fog ezekkel, kicsit cinikusan vagy szarkasztikusan nézve, aki majd megtanulja az önzést ezeken a játékokon keresztül.

Hogy hogyan lehet közösségben becsvágyónak, egymást ingerlőnek és irigykedőnek lenni. Mert, kedves Testvéreim, milyen furcsa, a közösségi együttélés hozza ki ezt az emberből. Amíg egyedül vagyunk, ugye, mire vágyunk? Semmire. Azt sem tudjuk, hogy lehet előrébb lépni. Ha két ember van, akkor jelenik meg az, hogy ki van elől és ki van hátul. Nagyon ritka az, hogy két gyerek amikor játszik, akkor mindenben pont egyenlő fokon, egyenlő szinten részesüljön. Megjelenik a rivalizálás. Amikor két gyerek együtt van, akkor elkezdik egymást ingerelni.

Megindul a harc, és az ingerlésnek az egyik jól kialakult eredménye az, hogy aki felingerlődik, az hibát követ el, attól el lehet venni a játékát. Hányszor láttam olyat én is gyerekkoromban, meg is éltem, hogy ha valahova oda akartunk menni játszani, és voltunk többen, de a másik csapatban erősebbek voltunk, akkor közülünk egy-kettő elkezdte csúfolni a többit, majd elszaladtak. Minden másik gyerek futott utánuk, mi meg akik ott voltunk, azok szépen odamentünk és elfoglaltuk az adott játékot. Aztán az a kettő majd visszajött, de hát akkor már mit tudtak csinálni a többiek, akkor már mi játszottunk a kisautóval, a homokozóval, vagy bármilyen mással.

Ismerősek ezek a képek a saját gyerekkorunkból, a saját világunkból, vagy ismerős ez a felnőtt világból? Talán nem homokozóval, talán nem csúfolódással, hanem mindenféle - mondjuk így - haditechnikai, vagy politikai, vagy gazdasági eszközökkel, mi, felnőttek, nem ugyanezt csináljuk? Igen ám, kedves Testvéreim, de felmerül a kérdés, hogy Isten valóban ezt akarja tőlünk? Az az örök élet, amit elkészített nekünk, az arról szól, hogy majd a legerősebb, a legsikeresebb, a leghatékonyabb, aki a legtöbbet tud elvenni, aki a legtöbbet tud gyilkolni, aki a legtöbbet dönt kétségbeesésbe embertársai közül, közülünk, majd az lesz, aki minden jutalmat megkap?

Pál nyilvánvalóvá teszi, hogy nem erről van szó. Mindez a háború, a harc, ami itt folyik körülöttünk, ez a test gyümölcse. Ez az, amit a mi szabad akaratum, amit a mi emberi vágyaink hoznak ki belőlünk. Pedig szembe kell nézni azzal a ténnyel, hogy, valljuk be, minden óvodás tudja, hogy egyedül játszani nem olyan jó, mint közösségben, és hiába szerzi meg valaki azt a kisautót, hogyha nincs, akinek lökje, akkor unalmassá válik. És minden felnőtt, minden sikeres és gazdag ember el is szokta mondani azt, hogy „és amikor fölértem a csúcsra, akkor nagyon egyedül maradtam”.

És, valljuk be őszintén, mi is átéltük egyszer, kétszer, háromszor, sokszor azt, hogy valamit nagyon akartunk, valamiért nagyon küzdöttünk, nem érdekelt a végén már senki más, csak hogy a mi igazunk megtörténjen, és amikor megkaptuk, akkor rájöttünk, hogy egyedül nem tudunk mit vele kezdeni. Akkor rájöttünk arra, hogy az Istennek kétfajta csapása lehet egy emberen, az egyik az, hogy nem adja meg, amit kérünk, a másik meg, hogy igen. És rá kellett jönnünk arra, hogy ha test szerint gondolkodunk, akkor nem biztos, hogy előrébb visz az életünk, s nem biztos, hogy előrébb tudunk haladni, ellenben ha megtanuljuk értékelni a helyzetet, értékelni a világot, azt, amiben vagyunk, embertársainkat, akik körülvesznek minket, szépnek látni, vagy a szépség részleteit megtalálni abban, ami éppen körülvesz minket, és elkezdünk lubickolni Istennek ama szeretetében, ami igenis itt van az itt és mostban, a jelenben, akkor sokkal boldogabb emberek leszünk.

Egy nagyon kedves barátom, egy pszichológus azt mondta, hogy gondoljunk csak bele, haragudni azt sokkal nagyobb energiát vesz igénybe, meg dühöngni, mint boldognak lenni és szeretni a másikat. Meg elfogadni. Mert a gyűlölködő embernek nincs nyugta. Az állandóan úgy gondolja, hogy hol lehet a másikkal kitolni, vajon még mit tehetnék, az még aludni se tud, aki meg elfogadja a másikat, esetleg csendes derűvel, az valószínűleg nyugodtan fog aludni, és az nem a holnap után aggodalmaskodik, hanem a jelenben találja meg a szépséget.

És hogy mennyire félrevehetnek az emberi vágyak, az emberi irigység, az emberi becsvágy, arra egy nagyon kedves példa volt az, ami több helyen is, többféleképpen terjed egy állítólagos debreceni szülész-nőgyógyászlóról, akinél gyermeket szült egy asszony, és az apuka megjelent egy nagy doboz desszerttel. És ezt készült átnyújtani az orvosnak, mire az orvos felháborodottan mondta, hogy kérem szépen, nekem nem desszertet, hanem 50 000 Ft-ot szoktak adni. És akkor egyesek szerint 450, mások szerint 550 ezer forintot ebből a desszertes dobozból kivett apuka, odaadta a maradék 50-et, hogy „tessék”. Merthogy apuka egyszerűen csak szeretett volna stílusos lenni, apuka egyszerűen csak szerette volna elrejtetni, hogy ő mennyi mindent adna ennek az orvosnak, ne lássák a betegtársak, ne lássák az orvostársak, titokban akart nagyot adni. Az orvos viszont úgy érezte, hogy amit adtak neki, az kevés, az méltatlan, és sokkal többet vett el belőle.

Kedves Testvéreim, mi is néha ilyenek vagyunk, keresztyén emberek. Harcol bennünk a lélek és a test, és nem tudjuk, melyiknek engedjünk. Harcol bennünk a vágy, hogy többek legyünk, nagyobbak legyünk, hatalmasabbak legyünk. Ahelyett, hogy a Lélek szerint megtanulnánk figyelni a környezetünkre. S elfogadni azt a milliárdnyi áldást, ami érkezik felénk, elfogadni azt a sok-sok örömteli pillanatot, ami akkor is ott van, ha észrevesszük, és akkor is, ha nem. És ha nem vesszük észre, nem az Isten, hanem mi leszünk szegényebbek általa. Ha nem fogadjuk el, az Isten nem veszít semmit, mert ott marad, de mi egy dologgal kevesebért leszünk majd hálásak Neki, noha Ő adta, noha Ő kínálta ezt.

Amikor a Galatákhoz írt Pál, nem is tudta, hogy kétezer évvel később mekkora örömet szerez egy hajmáskéri református lelkésznek ezekkel a szavakkal, és mennyire újragondolhat vele egy csomó mindent, és mennyire szeretné azt, hogy Ti is ezt végiggondoljátok a saját életetekben. Hogy kinek az asztaláról eszünk, és gondoljunk a fizikai ételre, és gondoljunk arra, hogy hányszor elégedetlenkedünk, hogy milyen kevés jut arra az asztalra. Ahelyett, hogy azt mondanánk, hogy azért mennyi minden változatos ízt ki lehet hozni kevésből is, ha ügyes az ember. Ha nem azzal foglalkozik, hogy mi jeje nincs, hogy mit lehetne még elvenni a másiktól, hogy ezen az asztalon több legyen, hanem annak örül, ami van.

Vagy akár az Úr Asztalára gondolunk, ahova senki nem jön többért, csak egy falatért. Ahonnét senki nem kap többet, csak egy kortyot. Mégis, mindannyiunknak elégséges az üdvösséghez, az örök élethez, és mégis mindannyian egy falatból és egy kortyból érezhetjük teljesen és totálisan az Istennek szeretetét.

Kedves Testvéreim, tanuljuk úgy, mint a galaták. Gondoljunk úgy, mint Pál. Nézzük meg, kinek asztalánál ülünk. Nézzünk föl az égbe, és adjunk hálát a mi Mennyei Atyánknak az életért, a létezésért, s azért, hogy ma bepillantást nyerhettünk abba a sok-sok ajándékba, amit Tőle kapunk, és néha észre sem vesszük. Ezt a tanítást adjuk át azoknak, akik most nem lehettek itt. Adjuk át úgy, hogy megmutatjuk nekik, hogy kell hálás szívvel köszönetet mondani az Istennek, s hogyan kell őszinte hittel, tiszta szívvel élni a mi Mennyei Urunk, az Úr Jézus Krisztus nevének dicsőségére. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked a Te ajándékaidat. Azt, hogy ajándék lehet három sor, két mondat a Bibliából, hogy ajándék lehet az ablakunkon beszűrődő fény, ami a fehér falakat színesre festi, hogy ajándék lehet egy szó, egy mozdulat, egy hang, amely ráébreszt minket, hogy mi, akik gyakran kicsiknek és semmiknek érezzük magunkat, mégis egyek vagyunk Veled, a világmindenséggel, Aki ezeknek az apróságoknak, parány embereknek szétszórod kincseidet, hogy mi boldogabbak, s teljesebb életet élők lehessünk általa. Urunk, engedd, hogy tudjunk hálás szívvel élni, hogy tudjuk, Kinek asztalánál gyűlünk össze, s hogy Annak mivel tartozunk. Mennyei Atyánk! Engedd, hogy életünk áldás legyen e világ számára, de úgy, hogy magunk is meglátjuk a Te milliónyi ajándékodat, áldó kezed milliónyi gyümölcsét. Urunk és Istenünk, vigyázz ránk, s légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk. Akiket talán munkájuk, talán betegségük, talán bármi más kötelességük elszólt e gyülekezetből. Urunk, adj gyógyulást a betegnek, vigasztalást a gyászolóknak, békességet a háborúságot szenvedőnek, erőt a nélkülözőnek, s megelégtetést mindannyiunknak, hogy hűségesek maradjunk Hozzád, s a Te szent Fiadhoz, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket, és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban Ámen.